

se da oskas Veena nii kenaste äralugeda, et wana Triinul igakord wesi mööda palgid jooksis. Ja wahete wahelt laulis ta siis oma kena healega need kallid laulud, mis ta oma kadunud emast oli õppinud, et igauhe meelest see oli wäraga armas kuulda.

Juhanile sündis pea ise luugu, mis ta esite ei teadnud äramõista. Kui Veena laulis, kui ta oma selge sõstra-karwa silmadega tema peale waatas, siis hakkas Juhani südame peale nõnda, et ta kobe tundis: Ei Kaie enam sünni Veena kõrwa asjaks arwata. Pea oli Veena tema ainus mõte, kus Juhan liikus ja oli.

Aga Juhan oli kaa Veena meelest armas, sest ta oli helde ja waga ja päädis, mis ta jõudis, Veena meele pärast teha.

Teised ei teadnudki seda nende mõlemate teine teise armastemist tähele panna, aga Kaie silmad olid terasemad. Kiirwadus hakkas teda piinama. Oli Juhan Veena wastu helde, siis mõtles Kai kadeda südamega: „Ma olin ju otsegu tema pruut, ja waata, nüüd taganeb tema teise poole hoidma!“ Sealtap tõusis Kaie wiha Veena

wastu. Mõlemad magasid ühes kambriis, aga Kai tigenes pääw pääwalt enam ja enam, et wiimaks ta teisele ei wastanud sõnagi. Aga töö juures oima tõreles tema ja laitis teise tööd. Kord jälle olid nemad lehmi lüpsmas ja Veena lehm kortis kiili ja lõi jalaga kapa ümber, et piim oli maas. Wihaga kippus Kai Veena peale ja sõdimas teda täie suuga. Juhan juhtus ligi olema ja tuli asja waatama, ja et Kai hakkas Veemat wäraga teutama, siis pidi ju Juhan Veena eest kostma, et temal polnudki süüd. Aga see lugu ajas Kaie wiha koguni suureks. Tema oli ju lootnud kord Juhanile saada ja selle kena koha walitsejaks jääda kas siis nüüd see waene laps pidi tema asemele jääma? Seda ta ei tahtnud sallida, tulgu kaa mis tuleb, seda ta ifa pidi ärakeelama!

Jälle oli aeg läks, et Peeter läinud oma linnu puudega kotu ära. Ühel pühapäawal, kui Veena kord oli köögis tellata, mis tarwis oli, läks Kai oma ema juure oma häda kaebama. See elas seelamas hüüri peal kohtumehe saunas. Emagi mõtles nii kui tütar, et